

Eindelijk is het dan zover: de tentoonstelling waar ik zo enorm naar heb uitgekeken. Afgelopen weekend opende Good Mom/Bad Mom in het Centraal Museum in Utrecht.

Hendrick Bloemaert, Maria met kind (1635-1640)

Als startpunt dient de ultieme *Good Mom*. Klassieke schilderijen van Maria met kind, zo zacht en mooi en lief dat het bovenaards is. Persoonlijk kan ik hier heel erg van genieten en krijg ik er vooral een warm gevoel bij. De toewijding waarmee deze prachtige werken zijn gemaakt, de verering die ze in zich dragen. Een verbinding tussen het goddelijke en het menselijke in de vorm van een moederfiguur. Mijn hart gaat er sneller van kloppen.

Deze moeder is niet te evenaren maar ik ervaar dat niet als een probleem. Ze is niet gemaakt als een '*set up for failure*', om je een *Bad Mom* te laten voelen, maar om inspiratie te bieden en zingeving. Kijk, zelfs Maria moest haar kind in doeken wikkelen en de borst geven. Als bekrachtiging van het belang van moederschap. Een mooie weergave hoeft niet per se een ontkenning van de werkelijkheid te zijn, denk ik dan.

Toch is het fijn om als moeder ook andere kanten van het moederschap te zien en daar gaat deze tentoonstelling over. Lopend door de enorme zalen, bij het zien van zo veel indrukwekkende kunstwerken wordt de grootsheid van het thema manifest.

Kunst over de rauwe kanten van moederschap zoals de worsteling om moederschap te combineren met het kunstenaarschap (en elk ander schap). Over stereotypering, verlies, trots, kracht, onvervulde wens, spijt en zelfbeschikking. Van queer of collectief ouderschap tot moeder aarde, het komt allemaal aan bod.

De diversiteit van het thema toont ook heel sterk de veelzijdige kracht van kunst. Kunst kan een heel persoonlijk verhaal vertellen wat herkenning geeft. En daarmee ook steun: je bent niet alleen! Kunst kan een vorm van protest zijn. Het kan troost bieden. Kunst kan andere perspectieven tonen en bovenal kan kunst een gesprek op gang brengen. En spraakmakend is deze tentoonstelling zeker.

Aline Thomassen, Zonder titel (2008)

Buhlebezwe Siwani, Zanobungcwele (2022)

Het werk 'How It Feels To Grow Within' (2025) van Britt Dorenbosch kwam op een bijzondere manier tot stand. Ze liep een aantal dagen mee op de echoscopie afdeling van de obstetrie in het Wilhelmina Kinder Ziekenhuis (UMCU). Hier observeerde ze hoe zwangerschappen in beeld worden gebracht en het effect ervan op de aanstaande ouders. Bij goed en bij slecht nieuws. Vol indrukken ging ze in haar atelier aan de slag. Via haar intuïtieve manier van werken kwam ze tot een artistieke vertaling van de kracht van beeldvorming bij het ontstaan van moederschap. Een dynamisch beeld met fysiologische vormen en dansende echo-plakjes. Heel bijzonder om medische beelden in het werk te ontdekken. Wat heeft ze goed gekeken! Zwangerschap: verborgen, gekoesterd en via medische én artistieke beeldvorming verbonden met de buitenwereld. Het was een feest om samen met de stralende kunstenares haar werk *in situ* te bewonderen.

Britt Dorenbosch, How It Feels To Grow Within (2025)

Ondanks de donkere en pijnlijke kanten die ook belicht worden (en belangrijk zijn) ervaar ik deze tentoonstelling vooral als een ode aan moederschap. Het toont hoe veelzijdig, spraakmakend, grandioos en universeel het moederschap is.

Een korte beschrijving kan geen recht doen aan de kracht van de tentoonstelling. Voor iedereen die een moeder is (geweest), heeft (gehad), wenst te zijn. Voor iedereen die zorgt voor moeders of voor kinderen van oeders ga kijken. Je zult versteld staan!

Femmy Otten, Birthland (2025)